

Végfácska

*„faágszerű idegvégződés, az idegsejtnek az a része,
mely az ingerületet átadja a szomszédos idegsejtnek”*

A Märklin puska tusa mögött
dióról álmodik az agy:
szókövek süppednek a vízében el.
Csak csöndelek, mintha kopoltyús,
kétéltű volnék nagy vízhabok alatt.

Csitítnak a tekervények, hogy legyek én nett.
Jó reggelt, gyerekek, legyen a vizlát veletek:
az agypályák jó szándékkal vannak kikövezve.

De ki viszi át, a fogában tartva,
az ingerületet, a túlsó partra?
A végfácska: ez jut eszembe.
Kivágnám az ember fáját,
de őt meghagynám, le se
lomboznám.

Nézem a célszemélyt, a célzóvíz megvolt.
Ma a síró zakót vette fel. Lassú lett az arca.
Latin édességek a lázlapján: talán ez van
a féléber fejében, rendőrkék őrszemében,
s amit épp képzelsz, abban én meghagyom,
csak belefröcskölök, -trafálok, túlkölök,
széttócsázom, átlövöm, mint a vashatost,
vagy a szemszínű vénát;
én megvalósítom, átváltom képeit,
megváltom neki örökre azt a helyet,
ahol éppen áll, s mint talált tárgyat,
a lyukat tőlem megkapja, tolathat vissza,
akárhová, kerek, szép, kép-sírhelyén.
A végfácska alá fektetem.

Märklin

Magarágó Hary Hole-nek

Kockacukrot forgat a szájában, mert öreg.
Vagy koronát? Fogacskát? Arcdarabkát?
A koronát mért nem becézem? – PTS-es
veterán, én, jövőtől intakt zubbonyban,
a Target Hotelben laktam eleget éppen.

Megvan még az olvadó kép a fejben:
nyitom a minibárt, a kockacukorhűtőt.
Jenki dzsúsztt fogok,
meg egy Bourbont, a didergő királyt.
Úgy emlékeztem, nagyobbak a piák.

Forgatja, mert édes, mert el akar terelni,
mert mért ne: ne nézd őt tanárnak.
Vagy csak egy lyukat forgat? Nem hiszem,
hogy helyszínelne. Nem hiszek sokat.
Még nincs ilyen szó, de szerintem: öregel.
Ma a síró zakót vette fel. Lassú lett az arca:
ilyeténképpen jó. Bocsánatos. Özvegy.

Mit csinál az Isten? Kivételezik éppen.
Gondolhatná ő, de gondolom én, mert
épp nem látszik a puskám távcsövében.
Ellenfényben viszi az arcát, meg azt,
amit a rutin ráró: a felségi fegyelmet.
Szóval most árnyékolt, csíkos az arca,
ér egy fabatkát, felet, lyukravaró tikettet.
Őfelségiek: nem sírnak a csíkok,
vagy ha igen, hát nem nekem.

Nem vettem be a fioláimat,
magyarul üvegcese: nem is lehetne bévenni.
Nem tudom meghúzni a ravaszt,
lecsúszik a doxám: görög, kétélű tőr,
mint a líra, megsebez, ha elhiszed.

Néztem a kékjüket, a zöldjüket,
dioptriák, óperenciák: annyi lidérclátott,
ellenfényes fejet szét- vagy általlyuggattam.
Olyan, mintha én képzelném itet vagy őtet.
Pedig itt nyugszik már a célkeresztben
drága, volt ifjonti feje.

Meghúltam, azt hiszem, s nem is tegnap,
fölerősödve hallom a temetőket,
ragadnak rám a tegnapok. Nem akarok
a puskatesthez érni, a puskalábhoz.
A ravasz billentyűs, lázas hely,
érezem, ahogy felkapcsol, képzeli,
zokszó nélkül zokogtatja zongorám;
káprázik a szemem, talán hibás,
túl mély a kékje. Ha bűnbe nyúlnék,
jusson eszembe rossz nyarak dióverése.

Kikövezve

Az agypályák jó szándékkal vannak.

■ **Pollágh Péter** (Tatabánya, 1979): költő, szerkesztő. Versköteteiből: *Eleve terpesz* (2001), *Fogalom* (2005), *Vörösróka* (2009), *A Cigaretta* (2010).